

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XIV. Quod creatura immenso spatio distat à substantia increata; & quod homo per virtutem proxime ad Deum accedit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

CAPUT XIV.

Quod creatura immenso spatio distat à substantia increata: & quod homo per virtutem proxime ad Deum accedit.

Porro ea quæ orta sunt cum æternis comparare, summæ profectò dementiæ est. Hæc enim neque principium habent, neque finem. Illa verò cum orta sint & genita; cùmque existendi ac vivendi certo tempore principium acceperint, exitum quoque habeant necesse est. Ea verò quæ genita sunt, quomodo comparari unquam possint cum eo, qui ipsa gigni præcepit? Nam si hæc illi æqualia sunt, præceptum quo ea gigni iussit, non posset ipsi merito convenire. Sed ne cælestia quidem jure cum illo conferantur; quemadmodum nec sensibilis mundus cum intelligibili; nec imagines cum exemplari. At confusio & permixtio omnium rerù, nonne prorsus ridicula res est? cùm divinæ naturæ dignitas obtegatur, si homines ac bestia comparantur cum Deo. Cupiditas vero potentia quæ æmula fit & æqualis potentia divinæ, an non est hominum prorsus amentium, & à modesta ac proba vivendi ratione alienorum? Nam si quidem ad divinam beatitudinem omnino adspiramus, vitam juxta Dei mandata instituire debemus. Sic enim postquam juxta legem à Deo constitutam vixerimus, fato superiores in immortalibus æternisque sedibus ævum degemus. Quippe hæc sola in homine vis est par divinæ potentia; sincerus ac minimè fucatus Dei cultus; & conversio ad ipsum; & eorum quæ Deo accepta sunt, contemplatio atque meditatio: nec in terram prorsus atque abjectum esse: sed ad sublimitatem ac cælestia, quoad fieri potest, mentem nostram erigere. Ex hujusmodi enim studio, victoria nobis paratur instar multorum bonorum. Causa igitur dissimilitudinis rerum, tum in dignitatis, tum in potentia distantia posita, hanc habet rationem. Cui libenter quidem acquiescunt, quicumque sapiunt; & maximas gratias agunt. Stulti vero ingratos sese exhibentes, debitum arrogantia suæ supplicium ferunt.

A

Κεφ. ΙΔ΄.

Οτι απειρος η κτιση ουσις απο της ακτιση ουσις αυτου πλησιον δε αυτης τα κατ' αρετων βίη διαθρησκυνηται.

ΤΑ γε μιν εκ γρηας τοις αιδουσι συγκριθην, μανιας εστιν ως αληθως της ταπεινότητος των μιν γδ ετ' δεχη τις, ετε τα ετα δ' ατε φωτα και γρομρα, και τη δε χην ε τε ειναι και ζην εν χρονω τινι λαοιτα ακολαθως και τελουτην εξ αναγκης εχει τα ε γρομρα, τα κεδουσανη γρηθησαι αυτα, πως αν εξισαζοιτο; ει γδ μανια ταυτα ουκ ενω, εδδε προς αξις ε γρηαδς προσηκοτας εν ουκ ενω αεμοζοιο. αλλ' ουκ ενω μιν ε ε τα ερανια συγκριθειν. ωσπερ εδ' ο αυδουσις κοσμου τα νοητα, ε ε αι εικονες τοις αυδουσις δειγμασι. η ε συχουσις των παντων, πως ε γελοιον. διακρητομενης ε τα θεια πμυτα ε (τη) προς τους ανθρωπους, ε τα γε θεια συγκρισει εφεσις ε δυνασειας, ανηροσθε θεε δυνασεια, πως ε μαυομενον αυθροπων ενν, απεσραμμενων τε τον σαφρα και εναξετον βιον; ει γδ ολωσ της θειας ετυχιας ανηποικεμεθα, και τον βιον διαγειν και την τε θεε κελουσιν ετω γδ μονησ αθανατοις και αγιροσι, κρειοτες πασης εμαρτυροσ διαξομρ τον βιον, και τον υπο θεε νομοσ οειδεντα βιωσαιτες. μονη γδ ανηροσθε θεε δυναμεωσ ανθρωπινη δυναμις, η ανηροσ και αδολε προς τον θεον λασηαι και η εις αυτον επισροφη. θεωεια τε και μαθησις τη δρεσκοντων τα κρειστον. και το μιν εις γλω νευδικεναι. αλλ' οση δυναμις, τη διανοια ετη τα ορδια τε και υψηλα αναεβαζειν εκ γαρετι της επιτηδευσεωσ ταυτησ, το νικαν αντι πολλων αγαθων, φησι, αερενησαι. η τοιωω αιπα της τη οντων διαφρεωσ, καλα τε τωω αξιαν και εν τη τε δυναμωσ εδραλλαγη, τε ετον εχει τον λογον ω πευδοσιν μιν οι ευφρονητες, και ευχαρισεσιν εζαυτοισ οι δ' αχαρισ εντες, η λιθιοι, και τωω αξιαν της υπεροφαναιασ κομιζοσαι ημωειαν.